

Dinozaurii și Biblia

Au dinozaurii într-adevăr ceva misterios în ei?

Dinozaurii sunt înconjurați de o undă de misticism. De unde vin? Cum s-au dezvoltat? Au trăit cu adevărat în urmă cu milioane de ani? Ce s-a întâmplat cu ei? Mai există și astăzi și a văzut vreodată omenească vreodată vreun dinozaur viu?

Copiii, ca și oamenii mari sunt fascinați în aceeași măsură de acești monștri. Au fost scoase pe piață nenumărate cărți și filme, pentru a astâmpăra o sete aparent de nepotolit după informații despre aceste creaturi dubioase. Adevărul este, totuși, că de fapt nu este nevoie de nici o întrebare esențială, numai dacă suntem în posesia unei informații cheie care nu este cunoscută în general și este ascunsă față de public.

Să facem împreună o plimbare prin evenimentele timpului și să explicăm unele fapte uimitoare, care vor răspunde la multele voastre întrebări despre aceste „șopârle groaznice”.

Au existat dinozaurii cu adevărat?

Cu siguranță că dinozaurii au umblat pe pământ în trecutul preistoric. Fosile de dinozauri au fost găsite peste tot pe pământ, iar oasele lor au fost expuse în muzee. Oamenii de știință au putut să reconstruiască multe dintre scheletele lor, așa că astăzi știm destul de mult despre posibila lor înfățișare.

Când au fost găsite primele oase de dinozauri?

Descoperirea lor a început atunci când Gideon Mantell, un medic englez, a găsit într-o carieră de piatră, în 1820, câteva oase și dinți neobișnuiți. Doctorul Mantell și-a dat seama că era ceva foarte curios cu aceste resturi de animale și a crezut că a descoperit o grupă absolut nouă de reptile. Până în 1841 fuseseră găsite nouă specii din aceste reptile deosebite (inclusiv megalozaurus și iguanodon). La vremea aceea, un renumit om de știință britanic, doctorul Richard Owen (adept al învățaturii creaționiste) le-a dat numele de „Dinozauria”, ceea ce înseamnă „reptile groaznice”. Numele acesta l-au primit pe baza oaselor lor enorme.

Ce îi deosebește pe dinozauri de alte reptile?

Făcând abstracție de mărimea uriașă a unor dinozauri, poziția membrilor lor este trăsătura principală care îi deosebește pe dinozauri cu adevărat de alte reptile (ca, de exemplu, crocodilii). Dinozaurii aveau o poziție complet verticală a corpului, asemănătoare cu cea a mamiferelor. Majoritatea celorlalte reptile au membrele într-o poziție laterală. Compară, de exemplu, felul cum „merge” un crocodil, cu felul de a merge al unei vaci. Dinozaurii s-au deplasat ca o vacă, la care membrele sunt plasate sub corp. În schimb, crocodilii se „clatină ca o rață”, deoarece membrele lor ies din lateral.

Cât de mari au fost dinozaurii?

Unii au fost așa de mici ca găinile, alții încă și mai mici. Firește, unii dinozauri au fost foarte mari – cam de 80 de tone grei și înalți de 13 metri! Probabil că mărimea medie a unui dinozaur s-a ridicat totuși la cea a unui cal mic.

Când au trăit dinozaurii?

În filme, emisiuni TV, în ziare, în majoritatea revistelor și în manualele școlare ni se spune că dinozaurii au trăit în urmă cu milioane de ani. Adepții teoriei evoluționiste susțin că dinozaurii au „stăpânit” pământul timp de 140 de milioane de ani și au dispărut acum aproximativ 65 de milioane de ani. Totuși, oamenii de știință nu dezgroapă decât dinozauri morți (adică oasele lor), care nu poartă inscripționarea vârstei lor. Această poveste nu este

decât o teorie a adeptilor învățaturii evoluționiste. Nici un om de știință n-a văzut vreodată trăind vreun dinozaur în această pretinsă eră a dinozaurilor. În realitate nu există nicidecum o dovadă că pământul, cu diferitele lui straturi, este vechi de milioane de ani. Nici un om de știință n-a văzut vreun dinozaur murind. Ei găsesc aici și astăzi numai oasele și deoarece mulți dintre ei sunt adepți ai teoriei evoluționiste, încearcă să introducă cu forța existența dinozaurilor în felul lor de a vedea lumea.

Alți oameni de știință, adepți ai învățaturii creaționiste, au o altă părere privind vremea când au trăit dinozaurii. Ei cred că pot să dezlege și să demonstreze toate pretinsele taine despre dinozauri. Dovezile se potrivesc minunat cu concepția lor despre trecut – convingeri care provin din Biblie.

Biblia, cartea deosebită a lui Dumnezeu (sau colecție de cărți), adevăratește că fiecare scriitor a fost inspirat supranatural să scrie exact ceea ce Creatorul tuturor lucrurilor a vrut să lase scris pentru noi, așa că putem să știm de unde provenim noi (și dinozaurii), de ce suntem aici și cum se va modela viitorul nostru. Prima carte a Bibliei ne învață multe lucruri despre univers și viața lui și cum au fost toate aduse la viață. Ea explică, că Dumnezeu a creat totul – pământul, stelele, soarele, luna, plantele și animalele, ca și pe primii doi oameni.

Cu toate că Biblia nu ne împărtășește momentul exact când Dumnezeu a creat lumea cu creaturile ei, putem totuși să apreciem destul de exact data creației prin aceea că citim Biblia și acordăm atenția noastră unor pasaje interesante.

Dumnezeu a creat totul în șase zile. El a făcut aceasta pentru a stabili un model omenirii pentru săptămâna noastră de șapte zile (descriș în *Exod 20,11*). Dumnezeu a lucrat șase zile și S-a odihnit în ziua a șaptea. În afară de aceasta, cei care au studiat Biblia ne vor spune că cuvântul ebraic pentru „zi”, așa cum este folosit în Geneza 1, în legătură cu aceasta, nu poate să însemne altceva decât o zi obișnuită. Ni se spune că Dumnezeu a creat primul bărbat și prima femeie – Adam și Eva - în ziua a șasea. În prima carte a Bibliei ni se indică multe fapte referitoare la momentul nașterii copiilor lor și a copiilor copiilor lor. Aceste genealogii sunt redată în tot Vechiul Testament – până în vremea lui Hristos. Desigur acestea n-au fost cronologii de milioane de ani.

Dacă facem suma la toate aceste date și acceptăm că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a venit acum aproape 2000 de ani pe pământ, ajungem la concluzia că creația pământului și a animalelor (a dinozaurilor inclusiv) a avut loc cu numai câteva mii de ani în urmă (probabil numai 6000 de ani!), și nu cu milioane de ani. Așa că dacă Biblia are dreptate (și are!), dinozaurii trebuie să fi trăit în intervalul din miile de ani care au trecut.

De unde vin dinozaurii?

Adepții evoluționismului susțin că dinozaurii s-au dezvoltat în decurs de milioane de ani. Ei își imaginează că o specie de animal s-a schimbat de tot, încet, în perioade lungi de timp, pentru a deveni apoi o altă specie de animal. Ei cred, de exemplu, că prin acest proces treptat, amfibiiile s-au transformat în reptile (inclusiv dinozauri). Aceasta ar însemna, normal, că în acel timp de milioane de ani trebuie să fi existat vietăți care să fi fost așa-zise „forme de tranziție” între amfibii și reptile. Rămășițele acestor „forme intermediare” ar trebui, deci, să existe din belșug. Mulți experți în fosile admit totuși, că n-a fost găsită niciodată o formă intermediară necontestată între o grupă de creaturi și o alta. Dacă dinozaurii s-ar fi dezvoltat din amfibii, fosilele ar trebui să demonstreze că au existat animale care au fost în parte dinozauri și în parte altceva. Dar pentru aceasta n-a existat nicăieri vreo dovadă. În realitate, dacă intrăm într-un muzeu oarecare, găsim prezentate fosile de dinozauri, care sunt 100% de dinozauri și nu fosile de ceva intermediar. Nu există fosile de dinozauri de 25%, de 50%, de 75% sau chiar de 99% - ele sunt toate fosile de dinozaur 100%.

Biblia ne spune că Dumnezeu a creat toate animalele de uscat în ziua a șasea a creației. Deoarece dinozaurii au fost animale de uscat, trebuie să fi fost create în această zi, împreună

cu Adam și Eva (*Geneza 1,24-31*). Dinozaurii pe care Dumnezeu i-a proiectat și i-a creat au fost funcționali 100%, ceea ce și corespunde exact cu dovezile din straturile fosile.

Adepții teoriei evoluționiste susțin că nici un om n-a trăit vreodată alături de dinozauri. Dar Biblia spune foarte deslușit că dinozaurii și oamenii trebuie să fi trăit împreună. De fapt, vom vedea imediat că există o mulțime de dovezi pentru aceasta.

Ce mâncau dinozaurii?

Biblia ne învață în *Geneza 1,29-30*, că primelor animale (și primilor oameni) li s-a poruncit să fie vegetarieni. În creația primordială n-au existat carnivori. În afară de aceasta, n-a existat moarte. A fost o lume fără cusur, în care Adam și Eva au trăit în armonie perfectă cu animalele (inclusiv cu dinozaurii) și au mâncat numai plante.

Din nefericire, această stare n-a durat foarte mult. Adam s-a răzvrătit împotriva Creatorului său și astfel a adus păcatul în lume (*Geneza 3,1-7; Romani 5,12*). Pe baza acestei răzvrățiri Adam a pierdut, și astfel toți urmașii lui (tu și eu), dreptul să trăim împreună cu un Dumnezeu sfânt (fără păcat) și drept. De aceea Dumnezeu a judecat păcatul cu moartea.

Biblia învață fără echivoc de la *Geneza* până la *Apocalipsa*, că n-a existat moartea animalelor și a oamenilor înainte ca Adam să păcătuiască. (Studiază numai câteva versete, ca de exemplu: *Romani 5,12; Geneza 2,17; Geneza 1,29-30; Romani 8,20-22; Faptele Apostolilor 3,21; Evrei 9,22; 1 Corinteni 15; Apocalipsa 21,1-4, 22,3*). Aceasta înseamnă că înainte de apariția păcatului n-au putut să existe fosile de animale (și nici oase de dinozauri).

După păcatul lui Adam, animalul și omul au început să moară. Acum exista o altă lume, una a morții și a luptei. O lume care înainte fusese minunată, acum suferea sub blestemul, care i-a fost impus de către Creator (*Geneza 3,14-19*). Dar în același timp a fost dată făgăduința (*Geneza 3,15*) că Dumnezeu va pregăti o cale pe care vina păcatului să poată fi plătită. Aceasta trebuia să fie pentru om mijlocul de a găsi drumul înapoi la Dumnezeu.

De ce găsim fosile de dinozauri?

În *Geneza 6* citim că orice făptură (om și animal) „și stricase calea pe pământ” (versetul 12). Probabil că acum oamenii și animalele se omorau reciproc, probabil că dinozaurii au început să omoare alte animale și oameni. În orice caz, Biblia descrie lumea ca „rea”.

Din cauza acestei răutăți, Dumnezeu a prevenit un om cucernic, pe nume Noe, că va distruge lumea printr-un potop (*Geneza 6,13*). De aceea Dumnezeu i-a poruncit să construiască o corabie mare (arca), astfel că toate speciile de animale de uscat (și dinozaurii), ca și familia lui Noe, au putut să supraviețuiască la bord în timp ce potopul a distrus tot pământul (*Geneza 6,14-20*).

Unii sunt de părere că dinozaurii au fost prea mari sau că trebuie să fi existat prea mulți ca să se fi potrivit în corabie. Dar n-au existat deloc așa de multe specii diferite de dinozauri. Ar putea să existe, probabil, sute de nume de dinozauri, dar multe dintre aceste nume i-au fost date aceluiași dinozaur, care a fost găsit în alte țări, numai pentru un os sau un schelet. Putem accepta fără multă vorbă, că mărimi, soiuri și genuri diferite ale aceleiași specii de dinozauri au sfârșit cu nume diferite. Gândește-te, de exemplu, la multele și feluritele soiuri și mărimi de câini, dar care sunt toate aceeași specie - și anume, specia câinilor. În realitate trebuie să fi existat mai puțin de 50 de specii de dinozauri.

Dumnezeu a trimis în arcă din fiecare animal de uscat câte doi (din unele câte șapte perechi) (*Geneza 7,2-3; 7,8-9*) – fără excepție. De aceea trebuie să fi fost și dinozauri în arcă. Cu toate că pentru animalele mari a existat suficient loc în corabia uriașă, probabil că Dumnezeu n-a trimis în corabie animale mature, ca să fie și mai mult loc la dispoziție pentru dezvoltarea animalelor.

Ce s-a întâmplat atunci cu toate animalele de uscat care n-au mers în corabie? Foarte simplu: s-au înecat. Multe au fost acoperite cu tone de mâl, când apa, vuind, a acoperit

pământul (*Geneza 7,11-12. 19*). Din cauza acestei îngropări rapide, multe animale trebuie să se fi păstrat ca fosile și ca dovadă ar trebui să găsim pe tot pământul milioane de obiecte moarte în straturile de rocă formate din acest mъл. Și exact acesta este cazul.

În plus, potopul din zilele lui Noe a avut loc probabil cu mai bine de 4500 de ani în urmă. Adepții învățaturii creaționiste cred că acest eveniment a format multe dintre straturile fosile peste tot pe pământ. (Straturile fosile suplimentare au fost constituite prin alte inundații, după ce pământul s-a întărit după potop). Așadar, probabil că fosilele de dinozauri s-au format în urmă cu aproximativ 4500 de ani și nu în urmă cu milioane de ani.

Au mai trăit recent dinozauri?

Dacă diferite specii de dinozauri au supraviețuit potopului, înseamnă că au trebuit să și iasă din corabie și să trăiască în lumea de după potop.

În cartea „*Iov*”, în *capitolul 40, versetele 15-24*, Dumnezeu îi prezintă lui Iov (care a trăit după potop) un animal cunoscut de el. Acest animal uriaș, numit „behemot”, a fost descris ca „începutul căilor lui Dumnezeu”. Probabil că a fost cel mai mare animal de uscat pe care l-a creat Dumnezeu. În orice caz, el își îndoia coada impresionant, tare ca un cedru. Cu toate că unii comentatori biblici spun că acesta ar fi putut să fie un elefant sau un hipopotam, descrierea se potrivește exact cu un dinozaur, ca, de exemplu, cu un brahiozaur. Elefantul și hipopotamul nu au cozi ca cedrii.

Au fost amintiți dinozaurii în literatura veche?

Este interesant că cuvântul „balaur” este folosit de foarte multe ori în Vechiul Testament. În majoritatea cazurilor cuvântul „balaur” ar putea fi înlocuit cu „dinozaur” și s-ar potrivi minunat. Oamenii de știință ai teoriei creaționiste cred că dinozaurii au fost numiți balauri, înainte să fi fost născocit cuvântul „dinozaur” în secolul al 19-lea. Să nu ne așteptăm să găsim cuvântul „dinozaur” în Biblie, care a fost tradusă înainte de acest moment.

Există și multe cărți istorice foarte vechi în diferitele biblioteci din toată lumea, care fac o descriere amănunțită a balaurilor și relatează întâlnirea lor cu oamenii. Este surprinzător să vedem (nu așa de surprinzător pentru adepții învățaturii creaționiste), că multe dintre aceste descrieri de balauri se potrivesc cu dinozaurii descriși de oamenii de știință moderni, chiar și cu tiranozaurul. Din nefericire, această dovadă nu are valabilitate la adepții evoluționismului. De ce? Numai pentru că ei nu cred că omul și dinozaurul au trăit în același timp. Dar cu cât studiem mai mult literatura istorică, cu atât mai mult recunoaștem că există dovezi copleșitoare despre faptul că balaurii au fost animale veritabile și dinozaurii noștri reconstruiți astăzi țin pasul cu ei. Existența lor a fost dovedită pe bază de documente de către multe persoane diferite, chiar și numai acum câteva sute de ani.

Ce s-a întâmplat cu dinozaurii?

Pentru a răspunde la această întrebare, adepții evoluționismului au nevoie de toată puterea lor de imaginație. Pe baza presupunerii lor, că dinozaurii au „stăpânit” lumea timp de milioane de ani și apoi au dispărut cu milioane de ani înainte să fi apărut omul, cum se presupune, ei trebuie să vină cu orice fel de presupuneri pentru a explica această „misterioasă” dispariție.

Dacă citim literatură despre evoluție suntem uimiți de seria de idei referitoare la presupusa lor dispariție. Relatez aici numai o listă mică de teorii:

Dinozaurii au murit de foame – ori s-au ghiftuit; au fost otrăviți; au orbit din cauza cataractei și nu s-au putut reproduce; animalul-mamă și-a mâncat ouăle. Alte cauze sunt căutate în: praful vulcanic, gaze otrăvite, comete, petele solare, meteoriți, sinucidere în masă, constipație, paraziți, în creier sclerosat (și astfel prostie crescută), discuri articulare deplasate, modificarea aerului și așa mai departe.

Este evident că adepții acestei teorii nu știu ce s-a petrecut și se agață de un fir de pai. Într-o carte despre dinozauri, publicată de curând („A New Look at the Dinosaurs”), autorul (adept al teoriei evoluției) face următorul enunț:

„Acum vine întrebarea importantă: ce le-a cauzat pieirea într-un moment foarte precis, aproximativ acum 65 de milioane de ani? Au fost aduse deja multe motive, unele sunt serioase și raționale, altele aproape deplasate. Iar altele sunt de-a dreptul o glumă! În fiecare an vin oameni cu teorii noi privitor la această problemă dificilă. Dilema este, în caz că trebuie să găsim un argument plauzibil care poate să explice tot, că ar trebui ca acesta să explice moartea concomitentă a animalelor de uscat - și a animalelor marine; ce-i drept, în ambele cazuri aceasta se potrivește numai la unele, căci multe dintre animalele de uscat și animalele marine au trăit mai departe până în era următoare. Aceasta înseamnă, deci, că o asemenea explicație nu există.” (Alan Charig, p.150)

Dar există o asemenea explicație! Dacă dăm la o parte cadrul evoluționist și milioanele de ani și apoi luăm Biblia în serios, vom găsi o explicație care corespunde faptelor și are un sens absolut:

În vremea potopului au murit multe animale marine, dar unele au supraviețuit. În plus, au murit toate animalele de uscat care se aflau în afara corăbiei. Dar reprezentanții tuturor speciilor de animale (și dinozaurii) care au supraviețuit în corabie, au avut parte de lumea nouă, cu totul altfel, de după potop. (1) Ca urmare a competiției după hrană, care numai exista din belșug, (2) pe baza altor catastrofe, (3) precum și a omului, care ucidea pentru hrană (probabil și de plăcere) (4) și în virtutea distrugerii zonelor indigene și așa mai departe, cândva s-au stins multe specii de animale. A rezultat că grupa de animale pe care astăzi o numim dinozauri, s-a stins de asemenea. În fiecare an a murit un număr considerabil de animale. Stingerea diferitelor specii de animale (și nu formarea unor specii noi, cum am aștepta de la evoluție) pare să fie tipică pentru istoria pământului.

Vom vedea vreodată vreun dinozaur viu?

Probabil că nu... dar cine știe? Există oameni de știință care cred că puțini dinozauri puteau să fi supraviețuit în junglele îndepărtate. Și astăzi mai descoperim specii de animale și de plante în zone care până acum au fost prea dificil de cercetat. Băștinașii multor țări descriu animale care corespund cu descrierea dinozaurilor.

Firește că adepții învățaturii creaționiste n-ar fi surprinși dacă cineva ar găsi un dinozaur viu. Adepții teoriei evoluționiste ar trebui atunci să explice totuși enunțurile lor dogmatice, că omul și dinozaurii n-au trăit niciodată în același timp. Pot să-mi imaginez bine explicația lor: acest dinozaur a supraviețuit oarecum, deoarece s-a aflat într-o zonă izolată, care nu s-a schimbat timp de milioane de ani. Indiferent ce s-ar descoperi sau cât de penibil ar fi pentru evoluționiști, adepții acestei teorii ar putea întotdeauna să născocescă un „răspuns”, căci evoluția este numai o credință. Ea nu este știință – nu este o realitate.

Ce lecție putem învăța de la dinozauri?

Dacă observăm oasele dinozaurilor, ne amintim că moartea n-a făcut parte din creația primordială. Moartea este, propriu-zis, un intrus care a apărut la orizont abia când omul a fost neascultător de Dumnezeu. Biblia ne spune că, deoarece toți suntem urmași ai lui Adam, și noi am păcătuit de asemenea. „De aceea, după cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit.” (*Romani 5,12*) „pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” (*Romani 3,23*). Trebuie să recunoaștem că răutatea din lume există ca urmare a păcatului - pentru că omul s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu.

Ni se amintește și că Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile (inclusiv dinozaurii), este, de asemenea, un Judecător al creației Sale. El a judecat răzvrătirea lui Adam prin aceea că a

blestemat lumea cu moartea. Lui Adam i s-a explicat ce se va întâmpla dacă va nesocoti consemnul lui Dumnezeu, de a nu mânca fructul unui pom. „Dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (*Geneza 2,17*) Dinozaurii ne pot aminti și că Dumnezeu a judecat și răzvrătirea din zilele lui Noe, prin aceea că a nimicit lumea rea prin apă, ceea ce a dus la moartea a milioane de creaturi. Biblia ne învață că El va judeca din nou lumea, dar data viitoare cu foc: „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț; în ziua aceea cerurile vor trece cu zgomot șuierător, iar elementele aprinse de mare căldură se vor topi și pământul și toate lucrările de pe el vor fi arse” (*2 Petru 3,10*)

Ne putem aminti și că Dumnezeu, după această judecată cu foc va crea un cer nou și un pământ nou: „Dar noi, potrivit făgăduinței Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea” (*2 Petru 3,13*). Și cum va fi pe acest pământ nou? „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Moartea nu va mai exista. Nu va fi nici plâns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (*Apocalipsa 21,4*)

Oricum, suntem avertizați că mulți nu vor avea acces în acest pământ nou și de aceea vor suferi veșnic. „Dar cât despre fricoși, necredincioși, urâcioși, ucigași, desfrânați, vrăjitori, închinători la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua” (*Apocalipsa 21,8*).

Oamenii, care de la zămislirea lor sunt păcătoși (*Psalmul 51,5*), nu pot trăi împreună cu un Dumnezeu sfânt, ci sunt osândiți la despărțirea de Dumnezeu. Dar Dumnezeu a pregătit un mijloc minunat pentru eliberarea de păcat. Biblia ne învață că Dumnezeu a adus jertfa desăvârșită care a fost necesară spre achitarea datoriei pentru păcatul omului. Propriul Fiul al lui Dumnezeu, care, de fapt, a creat lumea (*Coloseni 1,16*), a venit pe pământ ca om, ca urmaș al lui Adam, ca să sufere pedeapsa cu moartea pentru păcat. „Dar acum, Hristos a înviat dintre cei morți, pârga celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum în Adam toți mor, tot așa, în Hristos, toți vor fi făcuți vii.” (*1 Corinteni 15,21-22*)

Domnul Isus Hristos a murit pe cruce, dar a înviat iar a treia zi – biruind moartea -, pentru ca oricine crede în El să poată trăi veșnic împreună cu Creatorul. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (*Ioan 3,16*). „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate (*1 Ioan 1,9*).

Aceia care nu recunosc prin credință ceea ce a făcut Hristos pentru ei, vor trăi pentru totdeauna, așa cum avertizează Biblia, – dar despărțiți de Dumnezeu -, într-un loc de chin, pe care Biblia îl numește „iad”. Ce veste minunată pentru aceia care își predau viața Domnului Isus! Ce Mântuitor minunat! Ce răscumpărare minunată în Hristos, Creatorul!

Răspunsurile din Geneza caută să dea laudă și cinste lui Dumnezeu în calitate de Creator și să adeverească lumii adevărul biblic referitor la originea reală și la istoria omenirii.

O parte a acestei istorii adevărate este vestea proastă că răzvrătirea lui Adam a adus în această lume moartea, suferința și despărțirea de Dumnezeu. Vedem consecințele peste tot. Dar vestea bună este că Dumnezeu a făcut în schimb ceva.

„Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (*Ioan 3,16*).

Isus Hristos, Creatorul, cu toate că a fost absolut fără păcat, a suferit pedeapsa cu moartea și despărțirea de Dumnezeu, pentru a îndeplini cerințele drepte ale sfințeniei și ale dreptății Tatălui Său. „Cine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu” (*Ioan 3,18*).